

ד. והנלענ"ד בהקדם שמפורסמת באהלי תורה, קושית העילוי ממילנצ"ט, איך מועיל כל מיגו - וכגון פרוע מיגו דמזויף שנאמן משום שיש הוכחה שהוא דובר אמת, דשקרן היה מעדיף לטעון טענת מזויף שיהא נאמן בה, ולכאורה כ"ז רק קודם הדין שהוא נאמן - אבל כשהדין ¹²³⁴⁵⁶⁷הוא נאמן שוב אין עדיפות לטענת מזויף, דלא אי"ל לטעון פרוע במיגו דמזויף, וממילא אין לו מיגו, אלא דהוי גלגל החוזר, ומה"ט כ' דנידון כספק ואין לו כח אלא להחזיק ולא להוציא - וע"ש שביאר בזה, גם הא דמיגו לאפטורי משבועה לא אמרין, דלפי"ז כל ענין מיגו, אין זה כהוכחה שהוא טוען אמת, אלא דמספק א"א לחייבו, וכ"ז בשאר דינים אבל הכא הרי אף אם ישבע לא יהא שלא כדין, דמה איכפת לן אם ישבע, דאם הוא אמת ישבע. וכת' דלפי"ז ניחא הא דכת' תוס' בב"מ ג. ד"ה מפני, דלהו"א דגמ' אמרי שמודה במקצת נאמן במיגו דכופר הכל וא"צ שבועה, דכ"ז בשאר הטענות שאין עדיפות לטענה אחת על השניה, אבל התם הרי בכל אופן טענה זו עדיפא יותר דלא ישלם כלל ולכו"ע הוי מיגו - ולכן הוצרכה הגמ' לתירוץ אחר.

ה. ולענ"ד נ' להעיר בזה.

א'. עיקר הדברים שגלגל החוזר יוצר ספק, הדבר שנוי במח'. וכתבנו בזה

בסוגיא דגלגל החוזר שדעת הגר"ש ועוד אחרונים, שכל חלות הסותרת את עצמה לא חלה כלל ולפ"ז לא שייך כ"ז. אמנם יעו"ש שהוכחנו שיש גם הסוברים כדבריו.

ב'. דבראשונים ריש ב"מ הקשו שיהא נאמן לטעון חציה שלי במיגו שיאמר כולה שלי, ותירצו דהוי מיגו להוציא - ומוכח דלא כמ"ש, דהרי הטענה דכולה שלי עדיפה בעצם.

ג'. וכע"ז יל"ע במש"כ בעה"מ ב"מ ו'. ד"ה חיישינן, בביאור מסקנת הגמ' שם דל"ח חשיד אממונא משום דשמא יש לו ספק מלוה ישנה, והתקשו הראשונים דאם מחמת זה תופס א"כ שיגיד כן במפורש שתופס על מלוה ישנה, ויהא נאמן במיגו דשלי הוא. ותי' בעה"מ, דבכה"ג ל"א מיגו דהוי להוציא. וע"ש שהקשה על עצמו מב"ב ל"ו. דאיתא שם הני עיזי דאכלי חושלי נאמן לטעון עד כדי דמיהן במיגו דשלי הוא, וחזינן דכשהוא תפוס במשכון לא הוי מיגו להוציא, ותירץ דהתם איירי שבאו לרשות הניזק קודם שתפס ולא תפס מרשות המזיק. ולכאורה לפי היסוד הנ"ל, הו"ל לתרץ, דכל שטוען שאכלו משהו פחות משויין שוב הוי מיגו שפיר אף להוציא, ולפי"ז עד כדי דמיהן היינו ולא עד בכלל, וגם אם נדחה שהיה פשוט לראשונים דעד בכלל, אכתי יש להקשות כנ"ל בסגנון הדומה לזה, דמ'